

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinară împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2020, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov și de avocatul Roman Medeleanu, în numele inculpatei

Șchiopu Eugenia XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>05.10.2018 – 04.06.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>22.08.2019 – 17.06.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>25.09.2020 – 23.12.2020.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hâncești din 4 iunie 2019, Șchiopu Eugenia a fost condamnată în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. c) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare, art. 166 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare și art. 287 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani și 2 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 3 ani.

2. Instanța de fond a constatat că la 22 mai 2018, aproximativ ora 14.00, inculpata Șchiopu E., aflându-se în magazinul mixt COOP PRIM din XXXXXX, XXXXXX, având un scop bine determinat, manifestat prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, a solicitat să-i fie eliberate și a primit produse alimentare în valoare totală de 730 lei, pe care a încercat să le sustragă în mod deschis, amenințând cu aplicarea violenței nepericuloase, încercând să părăsească localul magazinului, acțiuni ce nu au fost duse până la capăt, fiind curmate de vânzătoarea Roman J.

Acțiunile inculpatei au fost încadrate pe art. 27, 187 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane care, din cauze independente de voința făptuitorului, nu și-a produs efectul.

Tot ea, la 22 mai 2018, în același interval de timp, în aceeași localitate și același local, continuându-și acțiunile violente, după ce a fost împiedicată de Roman J. să sustragă în mod deschis produsele alimentare, intenționat, contrar voinței ultimei, imobilizând-o fizic pe o durată de aproximativ 10-15 minute, a privat-o ilegal de libertate, timp în care a fost supusă suferințelor fizice, prin aplicarea multiplelor lovituri cu pumnii în regiunea capului și peste corp, cauzându-i conform raportului de constatare nr. 201822P0243 din 23.05.2018 și raportului de expertiză judiciară 201822D0093 din 08.06.2018, echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept, în total 19 echimoze, ce se califică ca vătămări corporale neînsemnate, limitându-i dreptul la libera deplasare.

Acțiunile inculpatei au fost încadrate pe art. 166 alin. (1) Cod penal, ca privarea ilegală de libertate a unei persoane.

Tot ea, la 22 mai 2018, aproximativ ora 14.30, în XXXXXX, XXXXXX, în stradă, în preajma magazinului alimentar din aceeași localitate, continuându-și acțiunile violente, din intenții huliganice, manifestând o neglijare premeditată a conduitei în societate, încălcând grosolan ordinea publică, urmărind manifestarea bravurii și forței grosolane, în prezența mai multor persoane, intenționat, a acostat-o jignitor pe Roman J., care își exercita atribuțiile de serviciu în calitate de vânzătoare la magazinul alimentar, aplicându-i multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară 201822D0093 din 08.06.2018, echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept, în total 19 echimoze, ce se califică ca vătămări corporale neînsemnate, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obraznicie deosebită.

Instanța a reținut că inculpata a pledat nevinovată și a declarat că a intrat în magazin pentru a procura semințe și cafea. Vânzătoarea a alungat-o din magazin, a lovit-o cu palma peste față, iar ea a împins-o. S-au îmbrâncit în magazin, apoi au ieșit afară, împingându-se una pe alta, partea vătămată a început să strige. A mai avut un caz similar cu partea vătămată, a depus o plângere la poliție și a fost amendată. Anterior a fost amendată de trei ori pentru certuri. A greșit doar că a împins partea vătămată, nu a apucat-o pe aceasta de păr, a împins-o de gât, poziție în care s-au aflat vreo trei minute, deoarece Roman J. o ținea de mână. Nu s-a adresat la poliție pe cazul dat.

Totodată, vinovăția ei a fost dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Roman J. a relatat că inculpata a intrat în magazin și a cerut produse alimentare în sumă de 730 lei. Apoi a luat pachetele și a încercat să plece fără să achite. Atunci, i-a blocat ieșirea, punându-se în ușă. Inculpata a început să o tragă de păr, o lovea cu capul de masa de alături. A încercat să se smulgă din mâinile ei, însă nu a izbutit. A vrut să fugă afară să ceară ajutor, inculpata a împins-o ea s-a împiedicat de prag și a căzut jos, apoi inculpata iar a început să o lovească. Ulterior, a venit un bărbat. În timpul când a intrat inculpata în magazin, mai erau doi băieți care, au plecat. Colța G. a stat cu ea afară până a venit poliția. După aceasta a mai lucrat magazinul vreo 2 ore, apoi l-a închis de frică să nu se întoarcă inculpata. A chemat salvarea și a fost transportată la spital, unde a fost internată timp de o săptămână. Martor al incidentului a mai fost și un băiat în vârstă de 14-15 ani. În urma cazului dat

a suferit enorm moral. Nu a avut probleme cu inspectorul fiscal și produse pe datorie nu dă. Inculpata avea pachete de culoare violetă și neagră, pe care le-a arătat polițiștilor. În magazin nu sunt plasate camere video. Nu i-a aplicat lovituri inculpatei și nu a împins-o. Mama inculpatei nu a intervenit la aplanarea conflictului, ci doar filma cu telefonul. În magazin a fost lovită timp de 15 minute, iar afară - 10 minute. Afară mai erau oameni la stație. Anterior, a mai fost lovită de către inculpată și a depus plângere la poliție.

Martorul Colța G. a comunicat că a auzit gălăgie la magazin și a văzut conflictul dintre partea vătămată și inculpată. Partea vătămată plângea, a strigat la inculpată și aceasta a lăsat-o în pace. Apoi Roman J. s-a ridicat și peste câteva minute a venit poliția. Partea vătămată cerea ajutor, aceasta era jos, iar inculpata o lovea cu pumnii și o trăgea de păr. Partea vătămată avea părul zburlit. Alături se mai aflau niște copii. În conflict nu a mai intervenit nimeni. Partea vătămată i-a povestit că conflictul a început de la faptul că inculpata nu a dorit să achite produsele procurate. Șchiopu G. se afla la câțiva pași de ei, filma cu telefonul mobil și a plecat până a venit poliția.

Martorul Pruteanu Ș. a indicat că a văzut cum partea vătămată și inculpata se certau pe terasa de la magazin, el era la o distanță de 20 m. Inculpata îi aplica părții vătămate lovituri cu mâna, o trăgea de păr și aceasta plângea. Conflictul a durat vreo 5 minute. Nu a văzut ca partea vătămată să-i aplice careva lovituri inculpatei. A văzut că venea mama inculpatei spre magazin și înregistra cu telefonul. A doua zi, s-a întâlnit cu Șchiopu G., care i-a zis să se ducă la magazin și să procure țigări și ea va filma. A fost întrebat de fratele inculpatei de ce a făcut declarație la poliție și a fost amenințat de acesta. În timpul conflictului, partea vătămată nu putea să fugă, când inculpata a apucat-o de păr, aceasta a căzut, apoi s-a ridicat.

Conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 26.09.2018, cu planșa ilustrativă, locul săvârșirii infracțiunii este un loc public, în ograda blocului locativ din or. Hâncești, str. Alexandru cel Bun.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201822D0093 din 25.05.2018, la examinarea părții vătămate au fost depistate echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept - leziuni care puteau fi cauzate în urma acțiunii traumatice repetate a unui(or) obiect(e) dur(e) contondent(e), ori lovitură de așa obiect(e), ori alte acțiuni în jur la 24 ore înainte de examinare, se încadrează în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță, nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămări corporale neînsemnate. Particularitățile morfologice și localizarea leziunilor corporale menționate, nu exclud formarea unora și la cădere de la înălțimea propriului corp pe suprafața neregulată, având corpul în mișcare accelerată.

Astfel, probele administrate confirmă circumstanțele de fapt stabilite, fiind suficiente pentru a demonstra existența infracțiunilor comise, iar inculpata s-a manifestat prin acțiuni concrete, dovedite prin declarațiile părții vătămate și ale martorilor.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpata anterior nu a fost trasă la răspundere penală, are la întreținere un copil minor, se caracterizează negativ, potrivit cazierului contravențional a fost sancționată de 6 ori în baza art. 78, 354 Cod contravențional, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea acesteia

este posibilă prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea, cu suspendarea condiționată a executării ei conform art. 90 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura raionului Hâncești, Inga Boișteanu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată pe art. 27, 187 alin. (2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare, art. 166 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare, art. 287 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, a-i stabili pedeapsă definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare.

Apelanta a indicat că la stabilirea pedepsei pentru tentativă de infracțiune, instanța de fond eronat a aplicat prevederile art. 81 alin. (3) Cod penal, deci, sentința este ilegală și urmează a fi casată.

3.1. A declarat apel și avocatul Alexandru Macar, în numele părții vătămate Roman J., solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată pe art. 27, 187 alin. (2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare, art. 166 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare, art. 287 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, a-i stabili pedeapsă definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare, cu încasarea prejudiciului moral în mărime de 250.000 lei.

Apelantul a invocat că pentru tentativa de infracțiune, instanța de fond, aplicând art. 81 alin. (3) Cod penal, a redus cuantumul din minimul și nu din maximul pedepsei prevăzute de lege. Or, pedeapsa maximă pentru infracțiunea prevăzută la art. 27, 187 alin. (2) lit. e) Cod penal este 7 ani închisoare, iar trei pătrimi din maximul pedepsei constituie 5 ani și 2 luni închisoare, pedeapsă ce nu poate fi suspendată condiționat în temeiul art. 90 Cod penal.

Totodată, potrivit art. 1423 alin. (1), (2) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al părții vătămate.

Or, prejudiciul moral suportat de partea vătămată este de necontestat și nu poate fi exprimat în bani, însă nu există altă modalitate de reparare a acestuia. Astfel, la evaluarea prejudiciului, urmează a ține cont de durerea deosebită suportată de partea civilă, precum și problemele de sănătate pe care nu le-a avut anterior incidentului și care îi influențează negativ traiul în continuare, despăgubirea acordată în mărime de 250.000 lei, fără a fi reparatorie, urmând să-i dea o anumită satisfacție, sumă ce corespunde și principiului de a nu reprezenta o îmbogățire fără just temei.

3.2. Avocata Marina Bernicova la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată pe art. 27, 187 alin. (2) lit. e) și 166 alin. (1) Cod penal, iar în baza art. 287 alin. (1) Cod penal să-i fie aplicată amendă.

Apelanta a indicat că toate trei infracțiuni s-au produs în același loc, la aceeași oră și între aceleași persoane. A fost confirmat că partea vătămată cu inculpata și mama

acesteia se află în relații ostile de mai mult timp, iar declarațiile părții vătămate sunt inventate pentru a agrava situația inculpatei.

Pe lângă aceasta, niciun martor nu a relatat ce s-a întâmplat în incinta magazinului, deoarece nimeni nu a văzut. Iar învinuirea pe art. 27, 187 alin. (2) lit. e) și 166 alin. (1) Cod penal este întemeiată exclusiv pe declarațiile părții vătămate, care este persoană cointeresată. Acuzarea nu a verificat versiunea inculpatei că produsele alimentare din sacoșe erau ale altei persoane, că au fost achitate de altcineva sau pregătite pentru a fi luate pe datorie, însă lăsate pe un timp în magazin. Or, partea vătămată, timp de 1 oră și 30 minute după incident, până a venit poliția, a avut posibilitatea să însceneze și să inventeze orice pentru a se răzbuna pe inculpată.

Totodată, leziunile corporale neînsemnate au fost indicate la calificarea acțiunile pe art. 166 alin. (1) și 287 alin. (1) Cod penal, doar cu indicarea numărului echimozelor și localizării lor.

Însă, fiind aplicată o singură dată, violența nu poate fi luată în calcul de două sau trei ori la calificare - ca expresie a infracțiunii specificate la art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, ca parte a infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal și ca parte a crimei prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal. O asemenea calificare prin concurs lipsește de conținut violența privită ca parte a infracțiunii prevăzute la art. 287 Cod penal, iar sancționarea triplă pentru aceeași violență este inadmisibilă.

Mai mult, acuzarea nu a prezentat nicio probă ce ar putea să demonstreze vina inculpatei în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 27, 187 alin. (1) și 166 alin. (1) Cod penal, existând doar suspiciuni în acest sens.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2020, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, admise apelurile avocaților Marina Bernicova și Alexandru Macar, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Șchiopu Eugenia a fost condamnată în baza art. 27, 187 alin. (1) Cod penal la 2 ani și 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la inculpată s-a încasat în beneficiul lui Roman J. prejudiciul moral în mărime de 5000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpata a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 166 alin. (1) Cod penal, ca privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, precum și infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiuni care prin conținutul său se deosebesc printr-o obraznicie deosebită.

Însă, la încadrarea acțiunilor inculpatei în baza art. 27, 187 alin. (2), lit. e) Cod penal, instanța de fond eronat a reținut agravanta - cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, deoarece în cadrul procesului penal nu s-a confirmat acest calificativ, iar acțiunile inculpatei urmează a fi reîncadrate în baza art. 27, 187 alin. (1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a constatat că la 22 mai 2018, aproximativ ora 14.00, inculpata Șchiopu E. aflându-se în incinta magazinului mixt „COOP PRIM” din XXXXXX, XXXXXX, având un scop bine determinat, manifestat prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, a solicitat să-i fie eliberate și a primit produse alimentare în valoare totală de 730 lei, pe care a încercat să le sustragă în mod deschis, apoi a încercat să părăsească localul magazinului, acțiuni ce nu au fost duse până la capăt, fiind curmate de către vânzătoarea Roman J.

Instanța de apel a statuat că aceste acțiuni ale inculpatei urmează a fi încadrate pe art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, ca tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

Or, vina ei a fost dovedită pe deplin prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, inclusiv declarațiile părții vătămate Roman J., ale martorilor Colța G. și Pruteanu Ș., procesele-verbale de consemnare a celor constatate din 11.05.2018 și 31.05.2018, plângerea lui Roman J. din 22.05.2018 în privința învinuitei Șchiopu E., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 26.09.2018 cu planșa ilustrativă, potrivit cărui locul săvârșirii infracțiunii este un loc public, în ograda blocului locativ din XXXXXX, XXXXXX XXXXXX, raportul de expertiza judiciară nr. 201822D0093 din 25.05.2018 că la partea vătămată au fost depistate echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept - leziuni care puteau fi cauzate în urma acțiunii traumatice repetate a unui(or) obiect(e) dur(e) contondent(e), ori lovitură de așa obiect(e), ori alte acțiuni în jur la 24 ore înainte de examinare, se încadrează în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță, nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale neînsemnate, particularitățile morfologice și localizarea leziunilor corporale menționate, nu exclud formarea unora și la cădere de la înălțimea propriului corp pe suprafața neregulată, având corpul în mișcare accelerate.

Astfel, este dovedită indubitabil vina inculpatei în comiterea tentativei de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, precum și privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, cât și huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiuni care prin conținutul său se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiunile ei urmând a fi calificate în temeiul art. 27, 187 alin. (1), art. 166 alin. (1) și art. 287 alin. (1) Cod penal.

Vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunilor incriminate este confirmată prin probe administrate, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile părții vătămate, ale martorilor și probele scrise care ar trezi dubii, nu sunt reținute.

Totodată, nerecunoașterea vinei de către inculpată este apreciată ca o metodă de apărare și un drept de a nu se autoincrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpată nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu pot fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Faptul că inculpata nu a recunoscut vinovăția în comiterea faptelor infracționale, nu constituie un temei de achitare a acesteia, iar nerecunoașterea vinovăției este un drept al inculpatei și nu o circumstanță ce determină soluția de achitare a acesteia.

În același timp, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 187 Cod penal ține de relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Obiectul material al jafului se caracterizează prin aceleași trăsături ca și obiectul material al infracțiunii de furt: bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Latura obiectivă a infracțiunii de jaf are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită, 2) urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv, 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile, 4) modul deschis.

Infracțiunea de jaf este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință.

Latura subiectivă a infracțiunii de jaf se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. La calificare, este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

Potrivit art. 27 Cod penal, se consideră tentativă de infracțiune acțiunea sau inacțiunea intenționată îndreptată nemijlocit spre săvârșirea unei infracțiuni dacă, din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul.

Or, prezența laturii obiective a infracțiunii de tentativă de jaf în acțiunile inculpatei rezultă din declarațiile părții vătămate Roman J., că în magazinul în care activa în calitate de vânzătoare, a venit inculpata și a cerut produse în sumă de aproximativ 730 lei. Aceasta a luat pachetele și a încercat să plece fără să achite.

Luarea ilegală și gratuită a bunurilor se confirmă și prin declarațiile martorului Colța G. că, după incident, Roman J. i-a povestit că conflictul a început deoarece inculpata nu a dorit să achite produsele procurate.

Însăși inculpata a confirmat în instanța de apel că a cerut să-i dea bonul de plată, neachitând banii pentru produse, fapt ce denotă elocvent că ea a luat produsele, nedorind să achite costul lor, însă, din cauze independente de voința ei, aceasta nu și-a produs efectul, fiind oprită de partea vătămată.

La fel, acțiunile inculpatei întrunesc și latura subiectivă a infracțiunii de tentativă de jaf, manifestată prin vinovăție sub formă de intenție directă, cu scop de cupiditate, or, inculpata luând produse de la partea vătămată, nu a dorit să le achite, având în vedere că relațiile dintre ele erau ostile.

Totodată, prin rechizitoriu, inculpatei i-a fost incriminată agravanta – amenințare cu aplicarea violenței nepericuloase, însă, în cadrul cercetării judecătorești nu s-a confirmat acest calificativ.

Cu referire la infracțiunea incriminată inculpatei, prevăzută de art. 287 Cod penal, se atestă că obiectul juridic special al infracțiunii de huliganism îl constituie relațiile sociale cu privire la ordinea publică apărute împotriva infracțiunii de huliganism.

Latura obiectivă a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă exprimată fie în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra

persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, fie în acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Infrațiunea specificată la art. 287 Cod penal este o infrațiune formală. Ea se consideră consumată din momentul realizării fie a acțiunilor care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, fie a acțiunilor care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Latura subiectivă a infrațiunii de huliganism se caracterizează prin intenție directă. Motivele acestei infrațiuni sunt motive huliganice.

Ordinea publică înseamnă o totalitate de relații sociale ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei și a integrității patrimoniului, precum și activitatea normală a instituțiilor de stat și publice.

Încălcarea grosolană a ordinii publice ce exprimă o vădită lipsă de respect se consideră săvârșirea unor acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire, care sunt încălcate într-un mod grosolan și demonstrativ de către violatorul ordinii publice prin necuviință, neobrăzare, comportare batjocoritoare cu cetățenii, prin înjosire a onoarei și demnității persoanei, încălcare îndelungată și insistentă a ordinii publice, zădărniciere a activităților de masă, suspendare temporară a activității normale a întreprinderilor, instituțiilor, organizațiilor, transportului obștesc etc.

Prin exprimarea unei vădite lipse de respect față de societate se au în vedere acțiunile evidente ce ating interesele legitime ale unui grup ori chiar ale unei persoane care se află la locul infrațiunii (proferarea de expresii indecente, abordarea unei ținute lipsite de pudoare, efectuarea de gesturi obscene etc.)

Prin acțiuni care se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită se înțeleg acțiunile de încălcare grosolană a ordinii publice însoțite de acte de violență asupra persoanei, de distrugere și degradare a bunurilor proprietarului, întreruperea temporară a activității normale a întreprinderilor, instituțiilor sau organizațiilor etc.

Acțiunile de huliganism sunt orientate, de regulă, spre public, spre reacția publicului, implicând jignirea demnității publice și încălcarea grosolană a ordinii publice. Huliganismul reprezintă o faptă săvârșită în public, însă nu neapărat într-un loc public. Acțiunile de huliganism, în spațiu și timp, se pot desfășura și în locuri nepopulate sau noaptea, dar cu încălcarea ordinii publice.

Astfel, în acțiunile inculpatei se confirmă prezența laturii obiective a infrațiunii de huliganism, or, martorul Colța G. a indicat că a auzit gălăgie la magazin, a auzit partea vătămată care striga după ajutor, acesta era jos, iar inculpata o lovea cu pumnii și apoi o trăgea de păr. Partea vătămată avea părul zburlit.

Aceste împrejurări se confirmă și prin declarațiile martorului Pruteanu Ș. că a văzut cum partea vătămată și inculpata se certau pe terasa magazinului. Inculpata îi aplica lovituri cu mâna părții vătămate, o trăgea de păr și aceasta plângea. Conflictul a durat vreo 5 minute. Nu a văzut ca partea vătămată să-i aplice careva lovituri inculpatei.

Prin urmare, infracțiunea s-a consumat din momentul în care inculpata a încălcat ordinea publică, i-a cauzat dureri fizice părții vătămate, prin apucare de păr, aplicarea loviturilor peste diferite părți ale corpului.

Totodată, în coroborare cu declarațiile martorilor este și raportul de expertiză judiciară nr. 201822D0093 din 25.05.2018, potrivit căruia, la examinarea părții vătămate, au fost depistate echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept - leziuni care puteau fi cauzate în urma acțiunii traumatice repetate a unui(or) obiect(e) dur(e) contondent(e), ori lovitură de așa obiect(e), ori alte acțiuni în jur la 24 ore înainte de examinare, se încadrează în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță, nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămări corporale neînsemnate. Particularitățile morfologice și localizarea leziunilor corporale menționate nu exclud formarea unora și la cădere de la înălțimea propriului corp pe suprafața neregulată, având corpul în mișcare accelerată.

Prin urmare, încălcarea ordinii publice de către inculpată se confirmă prin probe concludente și pertinente, aceasta încălcând liniștea de conviețuire în societate.

Pe lângă aceasta, latura obiectivă a infracțiunii de huliganism constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică (săvârșită în public), acțiuni care prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, dar comiterea infracțiunii într-un loc public nu este o caracteristică obligatorie a acestei infracțiuni, obligatoriu este modul public, adică actele huliganice urmează a fi săvârșite în prezența unor persoane, or, rezultatul actelor huliganice devin inevitabil cunoscute altor persoane.

Conform art. 131 lit. a) Cod penal, fapta se consideră săvârșită în public și atunci când este comisă într-un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Astfel, se poate deduce că inculpata a comis infracțiunea în loc public, or, acțiunile huliganice au avut loc în fața magazinului din XXXXXX, XXXXXX, care este un loc public și care au fost auzite și văzute de către martorii Colța G. și Pruteanu Ș. Mai mult, inculpata își dădea seama că fapta ei poate ajunge la cunoștința altor persoane.

La fel, prin manifestarea bravurii și forței grosolane, se înțeleg acțiunile de încălcare grosolană a ordinii publice însoțite de acte de violență asupra persoanei, adică violență soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Or, inculpata a aplicat forță fizică față de partea vătămată, prin aplicarea loviturilor peste mâni, picioare, tragere de păr, iar conflictul a avut în loc public și nu s-a ținut cont de opinia și atitudinea celor din jur.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal se exprimă în fapta prejudiciabilă alcătuită din: 1) acțiunea sau inacțiunea principală; 2) acțiunea sau inacțiunea adiacentă.

Acțiunea sau inacțiunea principală se exprimă în privațiunea ilegală de libertate a victimei, dacă privațiunea nu este legată cu răpirea acesteia. Prin „privațiune ilegală

de libertate” se înțelege împiedicarea victimei de a se deplasa conform voinței sale, de a-și alege liber locul aflării, de a comunica cu alte persoane atunci și așa cum ea dorește, pe calea izolării victimei în locul aflării ei permanente sau provizorii, loc în care ea a ajuns benevol, fără a fi deplasată din alt loc.

În calitate de modalități ale acțiunii sau inacțiunii adiacente, care însoțește acțiunea sau inacțiunea principală, trebuie numite: 1) constrângerea fizică, 2) constrângerea psihică, 3) înșelăciunea sau abuzul de încredere, 4) profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra sau de a-și exprima voința. Privarea ilegală de libertate în lipsa acțiunii adiacente în oricare din modalitățile specificate mai sus ar reprezenta o formă fără conținut, deoarece faptei date i-ar lipsi ilegalitatea care îi imprimă relevanță penală.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă.

Deci, în acțiunile inculpatei s-au regăsit elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal, or, însăși partea vătămată a indicat că a fost privată de libertate o perioadă de timp, neavând posibilitate să se deplaseze.

În acest sens sunt relevante declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale, că timp de 10-15 minute, inculpata o îmbrâncea, o strângea de gât și o lovea, îi adresa cuvinte urâte. Partea vătămată a încercat să iasă din magazin pentru a cere ajutor, dar inculpata o ținea de haine și o îmbrâncea, lovind-o cu capul de pereți și de tejghea, strigând că partea vătămată îi este datoare cu bani, pe care inculpata i-a plătit în calitate de amendă pentru plângerea depusă anterior la poliție.

Or, partea vătămată a fost împiedicată de către inculpată să se deplaseze, conform voinței sale, timp de 10-15 minute, în privința acesteia fiind aplicată constrângerea fizică, fapt confirmat prin raportul de expertiză judiciară nr. 201822D0093 din 25.05.2018, potrivit căruia, la examinarea părții vătămate au fost depistate echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, Cod penal, că inculpata a comis infracțiuni mai puțin grave, cu intenție, că nu are antecedente penale, se caracterizează negativ, iar potrivit cazierului contravențional a fost supusă răspunderii de 6 ori în temeiul art. 78, 354 Cod contravențional, că nu au fost identificate circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că în raport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale faptelor și personalitatea acesteia, corijarea și reeducarea ei este posibilă cu menținerea pedepsei stabilită de instanța de fond în temeiul art. 166 alin. (1) și art. 287 alin. (1) Cod penal.

Totodată, la stabilirea pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a ținut cont de prescripțiile art. 81 alin. (3) Cod penal, potrivit căruia mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăși trei pătrimi din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracțiunea consumată, concluzionând ca fiind oportună aplicarea pedepsei cu închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni.

La fel, instanța de apel a statuat că, potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa

pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Astfel, inculpata a comis trei infracțiuni și, prin cumul parțial al pedepselor aplicate pe art. 27, 187 alin. (1), 166 alin. (1), 287 alin. (1) Cod penal, urmează a-i stabili o pedeapsă definitivă de 3 ani 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei în baza art. 90 Cod penal, deoarece este irațională executarea pedepsei cu închisoare de către inculpată.

Or, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Prin urmare, inculpata poate fi reeducată fără a fi izolată de societate, or, suspendarea condiționată a executării pedepsei corespunde scopului și principiilor generale de aplicare a pedepsei penale, iar termenul pentru care va fi suspendată executarea pedepsei de 3 ani, este un termen justificat și corespunzător pentru ca aceasta să se corijeze și ca pe viitor să nu comită fapte infracționale.

În același timp, acțiunea civilă este întemeiată și justificată parțial, deoarece prin acțiunile ilicite ale inculpatei, partea vătămată a suportat dureri fizice, ce se confirmă prin raportul de expertiză judiciară nr. 201822D0093 din 25.05.2018, potrivit căruia, la examinarea părții vătămate Roman J., au fost depistate echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept - leziuni care se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Deci, în rezultatul leziunilor corporale, prin infracțiune, inculpata a determinat supunerea părții vătămate la suferințe fizice și psihice, prin urmare, se atestă un raport direct de cauzalitate între activitatea infracțională descrisă și prejudiciul nepatrimonial suportat de partea vătămată, iar legea penală prevede expres dreptul persoanei căreia i-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală de a înainta o acțiune civilă privitor la încasarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, iar prin prisma prevederilor Codului civil, în cazul vătămării integrității corporale sau al altei vătămări a sănătății, precum și în cazul privațiunii ilegale de libertate, cel vătămat poate cere și pentru prejudiciul nepatrimonial o despăgubire în bani, stabilită în baza unei aprecieri conforme principiilor echității.

Astfel, din contul inculpatei urmează a fi încasat în beneficiul părții vătămate prejudiciul moral în mărime de 5000 lei, aceasta sumă fiind suficientă pentru a acoperi suferințele morale ale părții vătămate, în situația în care condamnarea inculpatei deja constituie o satisfacție echitabilă în raport cu suferințele fizice și psihice cauzate prin infracțiune, luând în considerație și faptul că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, urmează a se ține cont atât de gravitatea suferințelor pricinuite, dar și de starea materială a inculpatei.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii în partea respingerii apelului acuzării și admiterii apelului avocatei M. Bernicova, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte, cu menținerea deciziei în partea admiterii apelului avocatului A. Macar.

Recurentul a invocat că instanța de apel a optat pentru constatarea faptului că în cadrul cercetărilor judecătorești nu a fost confirmat calificativul - cu amenințarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, în detrimentul procesului logico-juridic de apreciere a probelor administrate de acuzare și s-a limitat la descrierea probelor cercetate în instanța de fond fără a le supune unei evaluări, conform art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel nu a explicat suficient de clar dacă a considerat declarațiile părții vătămate ca fiind unele neveridice în totalitatea lor sau dacă aceste declarații sunt neveridice doar în partea în care a susținut că inculpata ar fi amenințată cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătate.

Or, asemenea abordare la motivarea soluției de reîncadrare a faptei inculpatei de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane nu corespunde criteriilor de legalitate a hotărârii judecătorești prevăzute la art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală.

Nu este clară nici poziția instanței de apel în cazul în care consideră celelalte declarații ale părții vătămate ca fiind veridice și le pune la baza condamnării inculpatei în baza art. 166 alin. (1) și art. 287 alin. (1) Cod penal.

În același timp, acuzarea a solicitat în apel agravarea pedepsei inculpatei, exceptând episodul infracțional de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, iar instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentelor invocate în acest sens.

În același timp, instanța de apel, la stabilirea pedepsei, nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

Totodată, nu există vreo premisă de a considera că o pedeapsă condiționată va fi în stare să contribuie la corectarea și reeducarea inculpatei.

În acest caz, instanța de apel era obligată să argumenteze motivat circumstanțele cauzei considerate atenuante și în corelație cu care date ale vinovatului servesc temei de aplicare a art. 90 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Roman Medeleanu, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată pe art. 27, 187 alin. (1) și art. 166 alin. (1) Cod penal.

Recurentul a indicat că la baza condamnării inculpatei pe art. 27, 187 alin. (1) Cod penal au fost puse, în exclusivitate, declarațiile părții vătămate.

Instanțele de fond și de apel au omis declarațiile inculpatei că a *mers la magazin pentru a procura careva lucruri, însă vânzătoarea a alungat-o din magazin, ea i-a reproșat că nu are pentru ce să o alunge, deoarece nu este magazinul ei, iar partea vătămată a sărit la bătaie.*

Deci, nu a fost demonstrată existența laturii obiective a componenței de infracțiune, și anume, fapta ilicită prejudiciabilă de luare ilegală și gratuită.

Mai mult, instanța de apel greșit a constatat că faptul luării ilicite se confirmă prin declarațiile martorului Colța G. care a declarat că partea vătămată i-ar fi spus că inculpata nu a dorit să achite produsele procurate.

Totodată, nu au fost întrunite nici elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal, componența de infracțiune nefiind dovedită prin probe pertinente și concludente, iar condamnarea pe acest capăt de acuzare se bazează doar pe declarațiile părții vătămate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că, recursul avocatului Roman Medeleanu este fondat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5.1. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile de drept și esența că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclară instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la prevederile art. art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că instanța ar fi pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru

care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi cea corectă în asemenea caz, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul avocatului Roman Medeleanu nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor ei infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Roman J., ale martorilor Colța G. și Pruteanu Ș., procesele-verbale de consemnare a celor constatate din 11.05.2018 și 31.05.2018, plângerea lui Roman J. din 22.05.2018 în privința învinuitei Schiopu E., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 26.09.2018 cu planșa ilustrativă, potrivit căruia, locul săvârșirii infracțiunii este un loc public, în ograda blocului locativ din or. XXXXXX, XXXXXXXX XXXXXXXX raportul de expertiza judiciară nr. 201822D0093 din 25.05.2018, conform căruia, la examinarea părții vătămate, au fost depistate echimoze pe gât pe dreapta și stânga, mâini, umărul drept, genunchiul piciorului drept - leziuni care puteau fi cauzate în urma acțiunii traumatice repetate a unui(or) obiect(e) dur(e) contondent(e), ori lovitură de așa obiect(e), ori alte acțiuni în jur la 24 ore înainte de examinare, se încadrează în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță, nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale neînsemnate, particularitățile morfologice și localizarea leziunilor corporale menționate, nu exclud formarea unora și la cădere de la înălțimea

propriului corp pe suprafața neregulată, având corpul în mișcare accelerate, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatei a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 27, 187 alin. (1), 166 alin. (1) și 287 alin. (1) Cod penal (*pct. 4. din decizie*).

Totodată, soluția instanței de apel privind reîncadrarea acțiunilor inculpatei în baza art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, ca tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, deoarece în cadrul procesului penal nu s-a confirmat calificativul „*cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe*”, coroborează și cu faptul că prin rechizitoriu inculpatei nici nu i-au fost incriminate asemenea agravante la calificarea juridică a infracțiunii respective, iar potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu (*f.d. 106*).

În același timp, la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 81 alin. (3), 84 alin. (1) Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăși trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracțiunea consumată. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Totodată, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că, în cazul în care în rechizitoriu este indicat că: „*circumstanțe agravante, prevăzute de art. 77 CP, nu s-au stabilit*” (f.d. 105), iar inculpata a săvârșit infracțiuni mai puțin grave, anterior nu a mai fost condamnată și are la întreținere un copil minor, corectarea și reeducarea ei este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, pentru o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatei, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acesteia, cât și a altor persoane (pct. 4. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile vizate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei (pct. 5. – 5.1. din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4. – 5.1. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite

elementele infracțiunii, că faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică corectă, că s-au aplicat inculpatei pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov și de avocatul Roman Medeleanu, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2020, în privința inculpatei Șchiopu Eugenia XXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 15 ianuarie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun